

Séra Jón Björnsson

1.

prestur að Stokkseyri.

var feldur að Þingelli í Grimsnesi hinn 16. ágúst 1829; og var

2. sept. 1855 að Stofuþrostur séra Jóns Matthíassonar í Arnarbeli.

~~Árið 1866 var honum veittir Klaustrarbókastofuþrostur í Grimsnesi, en forþungad~~

eigi! Hinn 24. apríl 1858 var honum veittir Þingstadi í Svartárdali og

5. Október 1866 félli hann veitingu fyrir Klaustrarbókastofuþrosti í Grims-

nesi, en forþungad eigi; hinn 9. maí 1867 var honum veittir Hítarvefning

og 14. ágúst 1875 Stokkseyrarprestakall og fól hann við því; fardógun

árid eftir, 1876 og gegndi því til dauðadags, 2. maí 1892.

Skautur var séra Jón Björnsson hinn ágóða konunginn Þorgrímur

hinnnes dóttur (23. des. 1853) Guðmundssonar bónda í Hítati á Álfta-

nesi. Eignuðust þau 2 dætur, en konungur til fúelordins-ara, Vilborgu,

sem ni er ordin 8 ára að aldri, og Elizabetu, skógráttur mestri prestsins,

séra Péturs Helga Hjalmarssonar, en lengi þjórnandi Helga Stada-

prestakalli í Reykjadal og síðar Grænjadarstadi í Adalreyfjardal,

þar sem þau bjuggu hinn mesta hluti af lífi sínu og

gjördu þar einn af þeim gæddum forðurlands.

Séra Jón Björnsson var með ríttu lúlu meðal hinna mestu

Mennta landsins, svo ákvar mjög og umhyggja samur og samstallad vel manni.

Þegar séra Jón kom að Stokkseyrarprestakalli 1876 hafði þar verið að

vinu þessum góðum prestinum á að skipta um 10-12 ára-þeid, fyrst séra

Þorinn Jónsson, síðan séra Páli J. Matthíassen (syni séra Jóns í Arnarbeli)

séra Jens Pálsson er var að Stofuþrostur þessu fúdu síns og síðan prestur að

Þingvöllum, Hítarvefning og síðan að Góðdumi á Álftanesi, svo og séra

Þorinn Thórarsson, en átti þar stamman við drot, því hann áttadist

Þorinn Thórarsson, en átti þar stamman við drot, því hann áttadist

Þorinn Thórarsson, en átti þar stamman við drot, því hann áttadist

Þorinn Thórarsson, en átti þar stamman við drot, því hann áttadist

Þorinn Thórarsson, en átti þar stamman við drot, því hann áttadist

eldri erid fagnadar efni, enda hofnum vid avall einhverja snodrtun af þeir, hval.
 und hans vtri von og var elskert fariu dult með þad: Hann matthi Jafu au Roma ólodinu
 og í þess, á hann þyfti á grauord á undan órn óda mifstis undir kúingur vtri vid.
 hofnum; hius vjar var aldrei um vaimu álvodinu Hornalag hans á nato. Þess
 þotti, á þrostuinnu þeinn þvering þeu á stóð heima fyrri, su á hann sdi allt g
 þeyndi einu og þad var.

Lythfi h. eyrt þri haldid fram af fjald la mörger, á þeir, þeu mörgeri eign ad hafa með
 þinnu stofnumum, t. d. barnakinnitum og vörum þvilitum stoffum, er lof og repleur
 á kvæin in vtri stvli undir eftirliti einstaklu yfri stjörn ad vefu la, þó sá um
 ad þinu, in Hornu þinnu alls endis ad óvörn. Þetta tel og þina mesta ókurt eiri og þotþyggni,
 smi ávins sé og vandi aff þess ad sara inntöndum og velti a þjá þinnu þrenju.
 þess vegna hafi og aldrei viljad þylda þeannu hofnumu og alldi sód, in þau hafi með ad
 þit veins góð, enda állt og, ad óll þau stoff, þeu vörum þeu faldin in hendur, jafnt
 af þessu stoff þeu vinnu, eigi áallt ad vera svo af handi þyfti, ad engin þotf sé á, ad
 þou ad þeinnu mörnum, þu þau eiga ad vinna einu og um þjuga in vottum sé ad loda.

Öv vinnu vord og sjálfur ad stó þessum þjóttum, meian og þegndi gjald þeora stoffum.
 um in þands bankumum: En þv stöðnum vinnuinnu þyldist þit þess ad þou ad þit eftir-
 þit þjuga vtri svo þvarki sé in adri vtri um þoum þeinnu fyrri in þvri vtri þvarki
 þu in in dýrumum, af þessu inidnum og þvristu þvinnu og sódni; Vid vinnu þvinnu
 þit þess ad athuga sjodi bankans þjuga vtri og þessu þvinnu gannu."

Sagdi og þeinnu þá in þvri þvinnu, ad af þvristu þvinnu vtri eigi in enla, in þvri.
 þu in vtri: "Vilt þu þvri ad vtri þvri, þvri þvri þvri, þvri in ad vtri in sjodi ad af-
 þvristu þvinnu þvri in." Vildi þvri þvri þvri ad vtri þvri, jafnt þvri þvri þvri þvri
 þvri þvri ad og þvri þvri. "Þu, þvri þvri ad og þvri," sagdi og vtri þvri "þvri þvri
 vtri vtri vtri in af þvristu þvinnu in þvri, in sjodi vtri ad vtri þvri þvri" og þvri, og þvri

mundi 4 dögum síðar, hinn 24. Október.

Eg er alltaf berðreyminn, en þó drægni mig fyrir þessu sorglega stysi. Vid broddinn í Sydrol-
ali feygunni einu sinni gjöf í fæðun okkar, þad var srim sjálfsteidinguhrifunum handa hveij-
um okkar 226, en þá vorum þar. Hnifar þessir voru nefndis Eggerts-hnifar, þri þeir voru keyptir
ad Eggerti Gunnarsdotturi, broður Trugga. Voru hnifar þessir notknd stórn en veigulegir hnifar og
þvöstudu einn hvern þeir. Þvo bitir voru þeir, ad raka niatti heila sandargæru mid þeim
í einni brýnni. Hnifi þessir, en ój átti væri naunnast kallið upp namn til þess vðri notad
eittvegt annad eðald, járn ein spíta, en ój notadi ávalt þannum til þess. Hnif þessum
átti ój eftir ad ój kom ad gótu til Þjarnu broður minn.

Þjarni var organiti vid Stóttseyrarkirkju og fersingvari í Kirkjugardinum þar, vid allar
jandaferis. Heyrðist þá söngur hans of þeim ad gótu vöstan in Kirkjugardinum og gótu
var vödur og söngnódd Þjarnu var ávalt andþelitt frá söng annara vegna þess hvo þodur
þinn var og mid einstærni lofunu bla.

Hnif þótti ój, í vefnum vera midri í Gótu Metlunni, en í vöstan átt þad an en Kirkjan.
Þótti ój vera þar mid evarta sandargæru og allri ad byrji ad raka þann med hnifun-
um, lét hann í vinnu niér til þess ad hjúla hulfunum upp en hann hljóf þá í þvöstan
aftur, en stakar um leid tungu minna svo, ad in hann steyndi blóðid. Eg vada hradður
gæis um tunguna mid hogni hendi og þótti ój fimm ad þar vðri líf ad, sem stadi ann
hofuloga þátt svo þari og þótti ój þá segja mid óðfan mig: "Glati ley ój, þri lífodinn
stær!" Í sama mund og á meðan ój er ad fátt vid tunguna, heyrir ój rausit þjarnu vöstan
in Kirkjugardinum og þátti niér þá, ad ój hefti aldrei áður hafa heyrð þann jafnfragna.
Ragid sem ój þótti ój heyrð ad Þjarni syngi, var "allt einn og blómstrid einn." og versid, sem
þann song, var 1. versid í 44i. þalmi Salmo bókann innar, en ój stanni vel og hljóðer þannig.
"Hoi andan efi voqun, þá yfir gefi mig; þá dauðans nátt ad drögu, ó, drötkinn, sýn niér þig;
þá kájer stæfa stæfi mig stáð í andlits-þí, niér tungubrýsting væri þitt hendi dauðastrið!"

Hugadi og þó með mér; Hvern er verið að jafna? - En er þá annars; Kirkejugardurinn
hérna? Þóttist og þó létu upp og ofla að sjá lífsþýðina eða einhverja manns þor, en það
hefði og gæti séð, þaðan sem og var, engum mannum þóttist og sjá, heldur þess tungli í
sömu átt þess yfir Hlíðarbana, og þegar þess er mætt, þá þess yfir Hlíðarbana.

Éfni í vortit mér dramman þess hefði verið fyrirbæði stjörnu 24. febrúar, einhvern
þegar og athugi, að allt þess samant og var í sömu átt: Hlíðarbana, Hlíðarbana og
tungli 24, sem ávallt hefði þótt bæði drukknaði þess margra manna, sem þess er mætt.
Eg var einn að þessna dramman þess stjörnu varð yaldrei þóttist og gæta haldi þess
enda var þess um lífi þess frá þess mig drukknaði þess - einhverjum þess í þessna.

Svo ég vildi þess að séna þess, þó hefði og ein lítil útd að þess. Þó vit og gæta þess, á þess og
í samant við þessna, þessna mín, þessna mínungar-messugjörð, háttþessna mín, sumundaginn
ii. nóv. 1883, til mínungar um Martin Luther; var þessna upp þessna á þessna, þessna
þessna í einu þess, þessna þessna og í þessna sinni, en og þessna þessna.

Þóttistinn á einu síðar væri séna. Þessna þessna el þessna þessna og þessna þessna þessna,
á Hlíðarbana útri reist á þessna þessna. Til þessna þessna þessna og þessna þessna þessna,
en séna þessna þessna þessna og þessna þessna þessna, að þessna þessna
til þessna þessna í þessna þessna. Þessna þessna þessna og þessna, en og þessna, þessna þessna þessna
þessna væri en þessna þessna, en þessna var í þessna, þessna þessna þessna þessna, sem
gjöf til þessna þessna; Eitt þessna þessna og þessna þessna þessna, og þessna
þessna, þessna þessna þessna á þessna þessna þessna, að þessna þessna þessna, þessna þessna þessna
þessna og þessna að þessna þessna, en þessna þessna; þessna þessna þessna þessna, þessna
þessna þessna þessna, sem áttu þessna var þessna þessna. Þessna þessna þessna þessna 18. desember
1890, þessna þessna þessna var þessna, með þessna þessna þessna og þessna þessna þessna þessna.
- Þessna þessna 3. maí 1892 var þessna þessna þessna þessna þessna þessna þessna
og var og þessna þessna þessna þessna. Þessna var þessna, en þessna þessna og þessna; þessna

var hún lá dandur og fjara hl. 5-6. Þýpodið var haldid frá fram í suður-pöllu húsins, sem er frammi
 við sjógarðinn; var þar ferlkenturur fluggi á húsins, fremur hálit og sat ój und hann og öðrafati.
 Um hl. 4 Hann séa sín þangað til vinnu og teladi und mig utan frá fluggnum und og við, eftir því sem
 hann sé, að ój hefði hún á hit ad sinna honum; var hinn þarna annan veifid svo sem einu hl.
 stand. Taladi hann þá hálit um það, hve mannumargt vori þarna, og miltid ad gera, en aldrei hefði
 óþannu gera það í einu einasta blub. Þótt sagdi hann við mig:

„Þóttu er ein fannu ad hofun svo miltid, ad það freistar min til ad ganga húnna spólkomit und
 óþannu, það er svo líffgandi ad anda á sér sjávarloftinn, enda þarf ój ad létta mári upp, því
 ój hefði veiid ávunlega lasinn í lof og lofid fyrir in mótusþangad til min, ad ój hvern þingid af
 forvitni, til þess ad ója og kerra hvar fram fori. Það er þessi drungi yfir höfðinn, sem á mári
 er. Þója, veltu þá blessadur og seld, þin minni! Og alla þá ad fara!“ - (Eftir ad hann vólk og sagdi)
 Því þá seldi og blessadur, séio for!“

Þýpodið var haldid um mid affan leyfid og for ój frá hain. Enninn ummiltid á séia frá
 fyrri en hl. má. 7, en þá var miltid stúmi og var þá ój und eftir ferðin, en frá við
 hefði in hainu frá séi um nonþayfid en vori ein stóri hainu hain.

Eg sagdi frá víðali utkar má. 2 hl. hinnu idur og frá, ad hann hefði gert hún fyrir þótt,
 ad hann stúdi „ad ganga út und ój“. Var miltid ad létta hann fram und óþannu og um hl. 10-
 11 þannót hann ótandur í fjórnáttina veotun undir fjöstudinnu í Esgrar-vari, en svo lang
 hafdu hainu ummiltid eigi fráid áður. Á hópdu ein húsni fráid langa og fráid hainu á floti
 und fjórnáttid; var þá hainu undir háfladi og sýni lof ad fjórnáttid hafði lagat þarna fyrir und
 langid ad veif og mi vori floti undir hann. Miltid fráid eigi seinnu vara ad hann fundið þótt,
 hífadi var ein eigi hainu, ella hefði hann hálit út ój út und strannum in floti.
 Líti þóttuins var svo vorið in í Níkkjuna um hl. 11/2 og létid vori þar frá mátt. Líti
 sagdi hann andatan fyrir þinnu hainu, eðli of dróttum, haldur af ad veifi oð hálit bláðfalli.
 Eg man eðli líti, ad hafa séð þóttu hainu, bláður vóttu oð lejarþari vóttu, en stundin

Það vori eigi ástodulæust með öllu og síðt að undir þótt of miki þinginn á þeim
 efri öldun - uerri 80 ára - létu í ljósi, með fám vörum, að dæmum minna of þóttæddu vör-
 ingu fyrir þeirri stétt minna - prestastéttinni - en lengt of best hefði þarist fyrir
 andlegri velferðun þjáðar vortar frá arildslið of fram á vora daga, verid meiningar
 fannuðir þennar of mestu meina ^{sem} ^{þar} ^{hafu} ^{skuldur} sínar of stöfj með þinni mestu kost-
 gelfni, þótt skililegri alid of unhyggusami fyrir öllum þeim landsins boðnum yngri sem
 eldri, en þeir höfu náð til of ött stöfj á að láta þessu sin ná til sin loka. Þótt hli sé, sem
 í flestu öðru meina undanfarlingum að ræða, hefði of öðru best of þeim að segja, þótt egi
 hefði ött þess lömi að fagna, að höfu að eina kynni þinnu á getustu þessu of undanfarlingum
 lömi þinnu þóttæddu þessu mestu ræðu skóringum of vörðum mestu þessu minna, en
 uppi höfu verid meðal þjáðar vortar meina 70-80 ára stéid. Egi hefði á öðru stóttu lög
 þeim að nokkru, hvernig fyrir sig, en að þessu sinni vitli egi minna ött eina þessu, sem
 þessu sölt. Þjóttæddu þessu að Stóttæddu egi (f. 16. ágúst 1829, d. 2. maí 1892), en egi nætt
 eina lengt of: dæmum minna, sem eina þinn besta leiddu of lid sinn ^{þessu}

og meiningar þessu, en egi hefði kynni meðal leiddu minna.
 Hann fólle vörðum fyrir Stóttæddu þessu Kalli 14. ágúst 1875, en fól þann að egi
 fyrir en ámid eftir, 1876; kom hann þá frá Hítunum þessu, en hefði áður verid að Þessu födu
 í Saurárdali of veigdur 2. sept. 1855 að Stóttæddu þessu þessu. Síðis Hattkiassonar í Arnar-
 ledli. 1866 voru þessu vörðum Hattkiassonar holar, en þannig fól hann egi, þótt þá dæm
 vörðum þessu egi frá Þessu födu í Grimsnesi.